

امروزه بیش از هر زمانی از برنامه درسی و آموزش انتظار انتقال یادگیری و بهبود عملکرد می‌رود و این مهم در محیط‌های دانشگاهی و آموزش مهندسی اهمیت روزافزونی یافته است. شکایت شایع دانشجویان این است که آنها برنامه درسی را به صورت مجموعه‌ای از دروس بی‌ربط می‌بینند، که هیچ رابطه مستقیم و شفافی بین دروس و شغل آینده وجود ندارد. دانشجویان در ادغام آنچه می‌آموزند بصورت دانش یکپارچه و به کارگیری آن به منظور حل مسائل جدید در محیط کار و زندگی روزانه شان با مشکلاتی روبرو هستند. کارفرمایان در کنار تأکید بر شایستگی‌های تخصصی بر اهمیت شایستگی‌های محوری نظیر حل مسئله، استدلال، تصمیم‌گیری و خلاقیت تأکید می‌کنند تا اطمینان حاصل شود که کارکنان می‌توانند با تغییرات سریع محیط کار، خود را به شکل انعطاف‌پذیری سازگار کنند. بر این اساس پرورش شایستگی‌ها تخصصی و عمومی به یکی از اصلی‌ترین چالش‌های محیط‌های یادگیری جاری تبدیل شده است که ریشه آن را بایستی در محیط یادگیری و تجارب طراحی و اجرا شده در آن دانست. این کارگاه برآنست تا ضمن نقد و ارزیابی محیط‌های یادگیری جاری بدیل مناسب برای پرورش شایستگی‌های مهندسی در دانشجویان معرفی نماید تا زمینه ساز بهبود انتقال یادگیری و افزایش توان اشتغال‌پذیری دانش‌آموختگان دانشگاهی باشد.